

poved. In kaj še! Drugod so morali za drag denar kupovati vrabce, katere so potem izpustili po opustošenih vrlih. In takó je zaničevani in preganjani vrabec zopet prišel do prave veljave. Inejmo torej vsako ptičico za dobro prijateljico, in siromaku vrabecu potre-sajmo po zimi nekoliko zrnja na sneg, da nam od gladi ne pogine.“

To rekši, zdrobila je Minka kosec kruha in vrgla drobtinice pred vrabca, kateri se je, kakor da bi bil razumel Minkino zago-varjanje, približal k njej in je prav prijazno čivkal.

Kumu Klemencu in Klemenčevki, očetu in materi se je zdelo to razlaganje in zagovarjanje vrabca jako čudno. Sosed Klemenec je užé slišal nekje, da se ptice živé ob gosenicah in drugih škodljivih žužkih, ali da bi bil vrabec koristna ptica, to mu je bilo prvo, kar je slišal denes iz Minkinih ust.

Zapómneli so si pa vse, kar jim je Minka povedala, in ptice v tej vási so imele mir od síh dob, ker sta sosed Klemenec in Minkin oče tudi dalje povedala vse to, kar sta slišala od pridne Minke, in vse to sta potrdila tudi gosp. župnik in gosp. učitelj, ter so ljudjé sklenili v bodoče ne več preganjati nedolžnih ptičic.

Denes je v tej vási vse drugače. Odrasli ljudjé prebirajo „Novice“ in druge gospodarske liste, a redko kje se dobi kak otrok, da bi ne čital „Vrtca.“ Minkin oče in mati sta se užé zeló postarala, a postarala sta se tudi kum in kumica. Minka pa živí v ístej vási kot učiteljica ter še z večjim uspehom širi koristne nauke med prosti narod, nego li je to storiti mogla v nežnej mladosti kot učenka.

Bog jej daj zdravje in veselje, kakor tudi vsacemu, kateri živí in dela v prospéh svojega naroda!

Lj. T.

Jednoóko gorjé.

Level je kovač, ki ni poznal nikakeršnega zlá. „Šel bom, in si poiskal gorjá,“ dejal je in se odpravil na pot. Sreča ga krojač. „Kam greš?“ vprašal je ta kovača.

„Kaj brat?“ odvrne ta, „vse govori: gorjé je na svetu, jaz nisem videl še nikakeršnega; grem je iskat.“

„Tudi jaz živim dobro,“ odgovori krojač, „tudi jaz še nisem videl gorjá; idiva skupaj!“

Dolgo sta hodila in zašla v gost. temen gozd. Tam sta našla majhen pot in sta šla po njem. Zlaj sta zagledala veliko hišo. V tem je bila nastala užé noč, in šla sta v hišo, da bi prenočila v njej. Notri nista našla nikogar ter sta se vlegla spat. — Zdaj pride visoka starka, suha, kriva, jednoóka.

„A,“ reče, „glejte, góste imam! Zdravstvujta!“

„Zdravstvuj, žena! prišla sva k tebi počivat.“

„No dobro; imela bodem vsaj kaj za večerjo.“

Onadva sta se prestrašila. Starka pa je prinesla veliko breme drv, položila je v peč in je zanétila; potem je šla k našima znanecema, vzela krojača, zvezala ga in vsadila v peč. — Kovač je sedel in mislil: Kaj naj storim?

Starka je vzela iz peči spečenega krojača in pričela večerjati. Kovač jo je gledal, kakó je večerjala in dejal: „Žena, jaz sem kovač!“

„Kaj umeješ kovati?“

„Jaz umejem vse,“ odgovarja kovač.

„Skuj mi okó!“ prosí starka.

„Dobro,“ reče kovač, „imaš-li kako vrv? Treba te je zvezati, drugače se ne dá skovati okó.“

Šla je starka in prinesla dve vrvi, tanjšo in debelejšo. Kovač jo je zvezal s tanjšo vrvjó.

„Ni mamica, obrni se!“

Obrnila se je in raztrgala vrv.

„Nè mamica,“ reče kovač, „ta vrv ne gódi.“

Vzel je drugo vrv in zvezal starko.

„Obrni se zdaj starka!“

Obrnila se je, a ni mogla raztrgati vrvi. — Kovač je vzел silo in razgrevši je, zabodel jej v zdravo okó. Starka je strepetala, raztrgala vrv in skočila na prag.

„Čaj zlódej, zdaj mi ne uideš!“

Videl je kovač, da mu gre za kožo; sedi, misli: Kaj naj storim?

Prišle so s polja ovce; starka jih je pognala v hlev počivat. — Med tem je nastala noč; zjutraj začela je izpuščati ovce, potipajoč vsako. — Kovač je vzел kožuh, obrnil dlako na vrh, oblekel ga in se plazil mimo nje, kakor ovca. Ona ga je prijela za hrbet in izpustila vèn.

Vstal je kovač in rekel: „Odpusti Gorjé! Natrpel sem se od tebe gorjá, zdaj mi ne storiš ničesar!“ — „Postój, še se me bodeš natrpel!“ kričí za njim Gorjé. — Zopet grè kovač po ozkej stezi. Pogleda okolo sebe: na drevesu je sekira z zlatim toporiščem. Hoče jo vzeti s sebjó. Zgrabi jo, a roka se je prime. Kaj sedaj? — Ozrè se: k njemu hiti Gorjé in kričí: „Glej zlódej, nisi ušel!“ — Kovač vzame nož, odreže si roko in uide. —

Prišel je v domačo vas, kazal roko in dejal: „Tu pogledjte, kakšno je Gorjé: jaz sem brez roke, a mojega tovariša je celega snedlo.“ —

Iz ruskega preložil Ksaverij.